

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXV.

8. junija 1929.

Cena številki 1 Dinar

Številka 6.

Tisk Prekmurske Tiskarne v Murški Soboti, za tiskarno HAHN IZIDOR.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA Marija. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Kiekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8, gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Europe 25 Din., v Ameriko Jüzno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomü Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. roznoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

I.

Na podporo M. Lista so darüvali v din. sledeči: Vinčec Jožef, Ont, Canada, doma iz Trnja 71, Grüškovnjak Roza, Chicago, doma iz Žižkov 112, Hari Marija, pralja v Ptüji, naša domačinka 15 din. V imeni sirot se toplo zahvalimo darovnikom za te lepe dare. — *Vredništvo.*

II.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darüvali v din. sledeči: 139. črep je küpo: pokojni Žerdin Jožef iz Žižkov; 140 črep je küpila Horvat Marija iz Štefanovec; darüvala je 500 din. 150 din. pa bo še dodala; 141 črep so küpili sledeči darovniki: Plej Verona, Črensovci 50, Raščan Orša i Krampač Marija nabrali v V. Polani 280, Raščan Marija, Raščan Verona, Hozjan Marija i Rüžič Bara nabrale v Nedelici 227.50, Kralj Jožef iz Žižkov je nabral na gostüvanji Kralj Ane v Žižkih 25, pri Prša Kati v Žižkih 30, pri Kreslin Trezi v D. Bistrici 15.40, v občini Žižkih pa 54 din.; 142 črep so küpili sledeči darovniki: Mesto belic dano v Žižkih 10, zrnje v Žižkih nabráno zneslo 390, Matjašec Ana i Marija nabrale pod Lipov belic za 250 din.; 143 črep so küpili sledeči darovniki: N. Črensovci 100 din, Koštrič Jožef i Tibaot Martin nabrala v Žižkih zrnje za 161.20, N. G. Bistrica 10, Hozjan Treza z Gaberja nabrala v M. Srdišči 100, drobni krumplici nabrani na G. Bistrici so znesli 70, N. Brezovica 5, Ranteša Ana, Bakovci 100, Stanko Ivan z Žižkov nabral v Ljutomeri 177 din. 144 črep so küpili sledeči darovniki: Stanko Anton nabral v Radomerji 24, v Kamenščeki 5, v Pristavi 30, v Stročjavesi 45,

v Moti 77, pri N. N. 12, na Cveni 82:25, v Krapji 79:75, v Veržeji 108:85, pri Sv. Križi 88:50, v Borejci (Štajarski) 11; Ŭtroša Marija G. Bistrica 5, Vučko Ivan i žena, G. Bistrica 4, Gjuro Barič, Hraščan 10, Habolja Gjuro, Hodošan 10, Krušelj Karol, Cirkovljani 10, Lukačič Anton, Dekanovec 10, Novak Mato, Sivica 10, Rebrnik Ivan, Goričan 10, Tomažič Ivan, Hraščan 10, Tratnjek Ivan, Dekanovec 10, Narandža Štefan, Prelog 4, Fegesh Štefan, Čakovec 4, Oslaj Ana, Filovci 10 din.; 145 črep so kŭpili sledeči darovniki: Gabor Štefan, M. Polana 10, Gerič Ana, M. Polana 10, proso i kukorica nabrana na G. Bistrici znesla 100, Źižek Kata z Źižkov nabrala na Križovo na senji v Črensovcih 203:50, Trplan Treza nabrala v Moravcih 107, Horvat Verona, Mostje 2, Stanko Marija, Źižki 3, N. Črensovci 100, N. Bogojina 10, Serec Juliana, Črnci 10 din.; 146., 147., 148. i 149. črep so kŭpili sledeči darovniki: Vel. gospod Knaus Eduard, doma iz Beltinec so nabrali v Iloki na Horvatskom 3080 din.; darŭvali so njim po 200 din.: tretjired iz Iloka, tretjired z Bača; po 100 din.: Štefanič Mihal, Bernheim Štefan, Salitržič Mikloš, Źupnik iz Sota, Petovari Aleksa, Čučuk Marija, Rajhart Jurij, Barbarič Jožef, Boleznal Karol, Kalca Štefan starejši, Rendulič Filip, Griessbach Marija; po 150 din.: Novak Daniel, kvardijan v Bači; po 20 din.: Karlovič, Fišer Jožef, Karlovič Katica, Kuzmič Katica, Holiga Terezija, Veber Lenka, Platikapič Mihal, Crvenkovič Mataj, Veber Matjaš, Matkovič Anton, Dr. Paunovič, Martinovič Vikica, Vražič Jožef, Pletikapič Ivan, Ekserovič Štefan, Mikličanin Aga, Brbot Jurij, Matoškovič Alojzija, Matkovič Mirko, Ciganek Paveo, Igerič Antonija i Elizabeta, Cvenkovič Albin, Ilančič Paveo; po 30 din.: Metzging Viktor, Lešič Marija, Buchbinder Jožef, Andžiš Ivan, Meštrovich Julija, Abeli Jožef, Matkovič Mira; po 50 din.: Djurkovič Reza, Karamjatovič Jurij, Šimičević Marija, Radočaj Jozefa, Krbaklič Terezija, Savič Danica, Borovac Kata, Čupič Jurij; po 25 din.: Preveden Vladoje; po 60 din.: Dr. Kolarevič; po 10 din.: Pletikapič Firmus, Vortman Adolf, Madjarevič Marija, Stažič, Sarengrad Liza, Madjarevič Jakob, Trenz Anton, Novak Ivan, Ferenčević Mihal, Sertič Marko, Davidovič J., Salacko, Meštrovich Jožef, Saračević Franc, Adjič Mihal, Adjič Reza, Kasal Regina; po 15 din.: Šon Mihal, Mihaljevič Jožef; Pletikapič Hiral i Cicokovič Ladislav, vsaki 40 din.; Vild Vinko 5 din. 150 črep so kŭpili sledeči darovniki: ka je pri gornjih darih iz Iloka od 4 črepov više ostalo: Jerič Ivan kaplan M. Sobota 60: te gospod tak majo zdaj celi črep, ar so prle že dali 600 din.; Stanko Ivan iz Źižkov nabralo v Bunčanih 18, v Staranovoj vesi 35:50, v Bučeovcih 22, v Radencih 114:75, v Rihtarovcih 28:20, pri Kapeli 31, v G. Radgoni 196:50, v Vučavesi 7, v Banovcih 10 din.

77. kamen so kŭpili sledeči darovniki: Hanc Štefan, Canada, doma iz Črensovci 100; Raj Ivan, Canada, doma iz G. Bistrice 100; Kelenc Janoš, Argentina, doma iz G. Bistrice 100 din.; ka fali so dali drugi da-

rovniki, ki so od 650 din. več poslali za en kamen iz Amerike. 78. kamen sta kupila: Hozjan Štefan i žena Marija, rojena Tratnjek, Alentown, doma iz Hotize, 650 din. 79. kamen je kupo: Vinčec Jožef, Ont-Canada, doma iz Trnja, 650 din. 80. kamen je kupila: Hreberica Gizela, Chicago, doma iz G. Bistrice, 672 din.

Očasirot, povrni vsem darovnikom obilno!

ODBOR.

„Fantič le gori stani“!

Tebi, Marija mogočna kralica . . .

Vstano si, nastopo si pot ob Marijinoj roki za Jezusom. Blažen si! Kralica nebes te osrečava. Blažena naša domovina, či de mela takše si-ne. Vsaka država, vsaka fara se rada z nekim oponaša. Nega lepšega ponosa za vsako držino, za vsako faro, za vsako državo, kak či ma dobro mladino. Mladina se večkrat zove „naše vüpanje“ boljših časov. Žalostno, ka so dečki včasi ne naše veselje, liki naša bolečina. Zdaj naprej pa naj bodo istinsko korenjaki in poštenjaki, kak pravi pesem:

Da bomo narod poštenjakov,
da bomo narod vrlih mož!

V nekaj letih boš skrben gospodar. Či ti Bog da, boš meo nasled-nike. Sveto üročino jim zapüstiš vdanost do Cerkve, do Boga i naj oni te dele izročijo svojim potomcom. I blagoslov de se razlevao iz roda v rod.

Mal' počakaj, mal' pojenjaj,
da se vremce spremenil.
Vremce se bo spremenilo,
treba bode rajžati.

Iti v drugo deželo, v — večnost, ar na toj grbastoj zemli nemamo več obstanka. Toga se ne prestrašiš, ka znaš, ka za lepim življenjom pride lepa večnost. Kda boš mirao, ešče mladi, kak Stanislav Kostka, ne boš jokao: „O, zakaj sam ne meo pameti, pa bi te mlada leta boše preživil!“ Liki boš pravo z Stanislavom tüdi ti: Oj, na veselico idemo, na veselico! Ne za nekaj vör, liki za večnost!

Fantič le gor vstan',
greva za Jezusom!
Prime ga za roko,
pelje ga gor v nebo!

Tak se konča naša pesem. Zato pa zvriski tüdi ti kak speva: „Pe-sem nedužnoga mladenca“:

Srečen sem nedolžen fantič mlad,
na gostijo rajsko vablen svat;
tu bom molil in pa pel
tam v nebesih vekomaj vesel!

(Popolnoma dokončano.)

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

K Materi Mariji.

Molitev sv. Augustina.

O srečna Marija, vse hvale najbolje vredna, o slavna Devica i Mati boža, o vzvišena rodica, štere utroba je nosila stvoritela nebe i zemlje, o blažena devica Marija, što te more vredno hvaliti i dičiti, ki si s svojim posebnim privoljenjem prišla zgubljenomi sveti na pomoč, slabost človečega pokolenja kakšo hvalo naj ti da, ki si s svojim jedinim prizadevanjem, da bi najšla žitek, najšla pot do Njega? Sprijmi zato kakštevč slabo, za tvoje dobrote neprimerno našo zahvalo, i kda to sprijmeš, z svojimi molitvami prosi odpuščenje naših grehov. Poslühni naše molitve, pusti je v svoje srce, i spravi nam miloščo odpuščenja. Sprosi nam, ka te prosimo, i zagovori nas pri tistom, česa se bojimo, ar nikoga ne poznamo, što bi bio bolje sposoben s svojim zaslužanjem, da pomiri srde sodnika, kak ravno ti, ki si vredna bila postati mati Zveličitelova i Sodnikova. Pridi zato na pomoč nevolnim, podpiraj slabe, tolaži žalostne, moli se za ljudstvo, prosi za duhovnike, zagovori ženski spol, vsi naj čütijo tvojo pomoč, ki zazavajo tvoje ime. Naj se ti milijo stiskani, zgledni se na romare, ki v nebo potüjejo, stalna skrb ti naj bo, da boš molila za ljudstvo, ki si bila blagoslovljena, da nosiš Zveličetela sveta, ki žive i kraljüje na vse veke. Amen.

Težijo me grehi, nevole more'
So zrasli mi v düši kak velko morje'
Marija pomagaj, ve Mati si mi,
Pomagaj, pomagaj svojemi sini!

Srčen.

Zivljenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

VII.

Razlogi za častenje svetih ran.

„Krvniki so prav napravili, kda so mi prebodnoli stran roke i noge, ar so s tem odprli tiste vretine, z šterih bodo vodine moje vsmiljenosti na veke tekle. Samo greh je bio tomi vzrok, ki se more zavrčiti.“

„Moj Oča rad vidi, če se njemi darūjejo moje rane i trpljenje moje ljūbljene matere. To darūvanje telko pomeni, kak da bi se njemi njegova lastna dika darūvala; to teliko pomeni, kak nebo dati nebi nazaj.“

„Glej! maš zato z koj plačaš za vse tiste, ki so mi dužni. Da če Oči darūjete moje rane, zadostite za grehe ljūdi.“ Vse te reči nej je pri raznih prilikaj naznano, posebno pa l. 1868. Včasi je gučao samo za sestro Marijo Marto, drūgoč pa po nej celoj samostanskoj drūžini i vsem vernikom.

Jezuš jo je silo — i ž njov tūdi nas sili — naj zajimljemo z teh kinčov: „Vse zavūpajte na moje rane i za zveličanje dūš delajte po zaslužnji teh.“ I to moremo ponizno zvršavati, nam naroča: „Kda so moje rane odprli, je nori svet mislo, ka je zdaj konec vsemi; pa ne je tak, te na vse veke ostanejo i vse moje stvorenje je bo na večne čase gledalo. To ti pravim, da je ne gledaš samo z navade, z velikov poniznostjov je počasti.“

„Vaše življenje ne je z toga sveta; če zavržete Jezusove rane, posvetni postanete . . . Preveč ste zemeljski, zato ne morete prerezmeti velikost tistih milošč, štere dobite po zaslužnji mojih ran. Ne gledate sunca v celoj njegovej svetlosti. Niti moji dūhovniki ne gledajo zadostno mojega križa. To ščem, naj celo moje bitje častijo.“

„Žetva je velika, obilna; ne smete na to gledati, ka ste že včinoli, nego morete se zniziti i pogroziti v svojo ničest, ka te mogli dūše pridobiti. Nišče naj se ne boji pokazati mojih ran dūšam . . . Pot mojih ran je jako prosta pot i jako lahko je po nej v nebo priti.“

Jezuš žele, naj si s serafinskim srcom obrnemo na hasek te kinče. Pri nekoj priliki je pokazao sestri Mariji Marti šereg serafov, ki so se med svetov mešov stiskavali okoli oltara i njej je pravo: „Gledajo božo lepoto i svetost! Jo občūdūjejo, molijo, a ne morejo je povzemati. Ka se pa vas tiče, predvsem gledajte Jezusovo trpljenje, ka njemi spodobni postanete. K mojim ranam morete z jako vročim, gorečim srcom prihajati i z velikov pobožnostjov morete opravljati tiste molitve, za štere ščete prošene milošče zadobiti. Žele nadalje, da z živov verov prihajamo k njegovim ranam: Moje rane so popolnoma friške, tak je morete darūvati kak da bi se to prvokrat godilo.“ „V gledanji mojih ran dobite ze sebe i drūge vse. Zato ti je kažem, ka bi v nje stopila.“ Moremo pa z vūpanjom to včiniti. „Hči moja, nikaj se ne vznemirjaj zavolo svetskih reči, vu večnosti boš že vidila, kakše haske so ti nosile moje rane. — Rane mojih nog so velike kak morje. Pripelaj k njim vse stvorenje; vrata teh so zadosta velika, da morete vsi skoz.“ Nadalje žele, da to delamo z apoštol-

skov gorečnostjov i da nikdar ne obrtūdremo. „Jako dosta se more moliti, ka se častenje mojih ran po celom sveti razširi.“ (V tom hipi so se pokazale Jezušove rane pred očmi sestre Marije Marte, pet svetlih trakov, šteri so celi svet obdali.) „Moje rane držijo gor svet. Prosim me morete, da potrdim vu vašem srci častenje mojih ran, ar te so vretina vseh milošč. Dostakrat morete k njim zdihavati i drūge na to genoti, da to včinijo. Ponovno njim trbe od toga gučati i to ponoviti ka se to častenje zdubi v dūše. Dugo bo, ka de ta pobožnost pali cvela, a ti le delaj srčno na njenom širjenji. Vsaka reč, štera se zgłasi za moje rane, mi napravi veselje i to nedopovedljivo veselje. Vse to mam na računi. — Če bodo takši, ki ne do šteli iti k mojim ranam, ti, draga moja hči, je pripe-laj k njim.“

Neki den je sestra Marija Marta čutila veliko žejo. Dober Vučiteo njej je pri toj priliki eto pravo: „Hči moja, pridi k meni, jaz ti dam vo-do, štera ti pogasi žejo. V križi je vse: tū je tisto, ka pogasi žejo, je za-dosta za vse dūše! — Hči moja to ščem, da zajimaš z mojih ran i daš malim. — Z mojimi ranami vse mate. Te veliko delo opravljajo ne po vživanji, nego po trpljenji. — Vi ste delavci, ki v Gospodovih goricaj de-late: z mojimi ranami brez trūda jako dosta dosegnete. — Darūj mi svo-ja i svojih sester dobra dela združena z mojimi ranami; po ničem drugom ne morejo postati pred menov bolje zaslužna i prijetnejša. Neizmerno vrednost dobijo ešče ta najmenjša.“

Pripomnimo pri popisūvanji tej nazveščenj, da je Zveličiteo ne po-kazao sestri vsele vse svoje rane, včas i njoj je odkrio edno. Tak se je zgodi-lo pri ednoj priliki, da jo je prirčno etak nagovoro: „Potrūdi se, da mi rane zvrāčiš s svojim pogledom.“ Nato njej pokaže svojo desno nogo i njej pravi: „Tak moreš častiti to rano, da se skriješ v njo kak en golob.“ Pri drugoj priliki njej je pokazao levo roko i njej je pravo: „Hči moja, vzemi z moje leve roke tisto zasluženje, štero sam spravo za dūše, da bodo te v večnosti na mojoj desnici. Redovniške dūše, da bodo mogle z menov svet soditi, bodo na mojoj desnici, a prle bom račun jemao od njih za tiste dūše, štere bi mi mogle rešiti.“ (Dale.)

Večni posvet.

Pred smrt.

Jezuš guči:

Minola so leta senj i vpodoblenja: grehov i spak! Življenje se ti naglo spūšča k zahodi . . . zato se občūtiš žalostnoga i potrtega!

Dūšo ti teži vnožina žalostnih spominov. Grižnja dūšnevesti te jako muči, nešče mučati. Pogled v skrivnostno, čarno bodočnost te napunjava s strahom i tiskom . . . Ostao ti je samo tisti trakec vūpanja, ki te veže z mojim tabernaklom.

Vboga dūša! Poznam tvoje borbe i poraze, ali tūdi bodočo zmago. Ti misliš, da je za tebe vse zgūbleno, ar ti je minolost puna grehov, ar v bodočnosti gledaš samo meč mojega maščūvanja, pripravljenoga da te vdari . . . Ti bi štela začniti novo življenje, štela bi popraviti včinjene

grehe i zablode . . . Medtem ti obvūpaš, ar se ti smrt približava ! Zvūn toga gūbiš i poslednjo batrивnost, misleč da sam te že zavrgeo.

Kak slabo poznaš — moje Srce ! Ti si popolnoma pozabila, šteri sveti vzroki so me spodbūdili, da živem v presvetoj Hostiji ! Ali ne poznaš veliko vrednost biserne skuze, posvečene z mojim odpūščenjom ? A neveš niti to, kak dragocena je samo edna jedina minota milosti !

Poslūšaj teda pazljivo, a potem si vtisni globoko v srce moje reči !

Ti praviš, da nesi včino nikaj dobrega v svojem življenji . . . Jeli je to istina ? . . .

Pa kaj misliš, da nikaj ne valajo telike molitve, telika prešiščavanja, telike žrtve, telika prizadevanja, da se pobolšaš ? . . . Pa potem ? . . . postoječa odūrnost do vseh tvojih pomenklјivostih i grehov ? . . . i ta tvoja skrivna, goreča žela, da postaneš bolši i svetejši ? . . . spotrto žalūvanje, štero ti srce vznemirja . . . tvoji dobri sklepi, ki je tak pogosto obnavlaš . . . pa je vse to zaistino nikaj ? . . . Ti si vse to pozabo, ali jaz, jaz sam zapisao to v knjigo življenja, i nikdar se ne bo to iz nje zbrisalo !

Najlepša leta tvojega življenja so pretekla deloma v grehi, deloma v mojoj milosti . . . ali ne pozabi, da niedno delo včinjeno v stanji milosti bože neje zgūbleno : ona vsa so občuvana za zalog tvojega večnoga zveličanja. Nasprotno tvoji grehi več ne postojijo, oprao sam je s svojov krvjov, i to ne samo ednok, nego neštevilnokrat. Istotak ne pozabi niti to : da ti na sodbi ne bom v oči metao nieden odpūščeni greh, nego bom se kem bole spominjao vseh tvojih zaslug, ki si si je spravo i obja-vo je bom vsem !

Odgovori mi, bojazliva dūša, ne pripadaš li mogoče tūdi ti k tistim, ki me drżijo za sodnika brez smilenosti, ki nema drūgoga namena, nego da ljūdi vdarja s kaštigov i prekletstvom, ki se vstavljajo glasi poţalūvanja ? . . . A moj kriţ ? . . . moja bridka muka i smrt ? . . . moja svestva ? . . . ka ti pa oni nikaj ne gučijo ? . . . Ali bi potem mela zmiseo moja vera, če ne bi v njoj kralūvala ljūbezen i odpūščenje ? Zakaj teda misliš samo na bodoče groţnje, a pri tom popolnoma pozablaš na moja zdajšnja tolaţljiva obečanja ? . . .

Pa pravimo, da je tvoje minulo življenje nepretrglivi lanc grehov . . . prelomov . . . boţjih ropov . . . hūdobij brez imena . . . pa šče izda ne bi meo vzroka, da obvūpaš. Ar znaj, da se vse hūdobije toga sveta ne bodo nikdar mogle izednačiti niti z najmenšim dokazom moje smilenosti. Poplava grehov i spak premine včasi v ednoj jedinoj kapli moje krvi . . . i to svojo krv sam za tebe tūdi pripravo, i to vso, do dnje kaple ! Kaj je neščeš sprejeti ?

Odpūsto sam jezerim i jezerim, ki so bili vekši grešniki, nego si ti. Vsikdar sam odpūšćao, odpūšćam tūdi zdaj, i odpūšćao bom na veke . . . A kaj se ti ščeš s svojov neprestanov bojazlivostjov oddaljiti od gostije mojih odpūščenj ? . . .

Pazi, da ne postaneš žrtev strašne šatanove skūšnjave ! Pogosto tira on nešterne dūše, da se vraćajo v grešno minulosť, da jim tak vniči vūpanje za bodočnosť i je spreči, da si ne spravijo blaga jakosti, dela ljūbezni i pokore. On je tak stalno vkanjūvle i zapelava, da gledajo nazaj pot pekla i s tem gūbijo svoj dragoceni čas, i ne napredūjejo na poti jakosti.

Povej mi, ka bi šče mogeo včiniti, da ti vlejem zavüpanje v mojo dobroto ? . . . Ne delaj zadržka delüvanji svetstva pokore, i zato kda ti moj dühovnik da odvëzo, te znaj i ne pozabi nikdar i nikdar, da so ti vsi grehi odpüščeni, i ti odhajaš od njega s čistim srcom. Zakaj teda te neprestani strah, da nesi v milosti ? . . .

Večer tvojega življenja se je približao ! Močen strah te obdavlje, ar misliš, da so ti roke prazne . . . da nesi nikaj dobrega včino, i da nemaš več niti časa, niti moči, da bi si zaslužio nebo . . . Kaj šče neveš, da edna jedina minota ljübezni je zadostna, da zadobiš za vse veke nebo, kak je tüdi eden jedini trenotek zadosten, da jo za vsigdar zgübiš ?

Marija Magdalena je mogla z nešterov skuzov, a desni razbojnik pa zamogo na križi s kratkov molitvov, ki jo je vmirajoč zmolo, pobolšati celo svoje življenje puno grehov i spak ! To malo je bilo zadosta, da njima odpre nebo za vso večnost ! I ti se zaistino predrzneš trditi, da ti menka čas i moč, da bi toisto včino ? . . . Poslušaj, dam ti dober tanač : Pridi zdaj včasi k meni, bodi pri meni, pred mojim tabernaklom kakši frtao vöre. Včiniš to resno, lahko me v kratkom časi pozdraviš ; te pozdrav bo spuno praznino od stolet. Lahko zadostiš za vse svoje minole grehe ; lahko se zahvališ za vse dobrine ; lahko spraviš vse milosti, štere si samo želeš ! . . . To vse v frtao vöri !

Prideš s praznimi rokami ? Glej, ne bi jih mogeo napuniti s svojim telom i svojov krvjov, s svojov düšov i božanstvom ? Kaj ti to ne bi bilo zadosta ? Ali pa me tak malo ceniš, i misliš, da nesam zadosta močen, da te zveličam !

A zakaj bi bio malodüšen, če si tüdi zapleteten v dugotrpeče navade mlačnosti i ravnodüšnosti ? Zakaj bi gübo vüpanje nad premagüvanjom samoga sebe i da ponovno najdeš pot marljivosti i pobožnosti ? Nesam li jaz tü zavoljo tebe ? K čemi teda tvoj strah ? Ne boj se nikaj ! . . .

Jaz lahko zapovedavam viheri i vetrom . . . lahko zvračim vsako bolezen . . . lahko mrtve vzbüdim . . . lahko če ščem, strosim i porüšim voglove sveta . . . stvorim novo nebo i novi svet. Zato se nikaj ne boj ! Jaz bom isto tak lahko zapovedavao vetrovom tvojih strasti . . . lahko bom zvračo vse rane tvoje düše . . . lahko bom te zbüdo k novomi življenji svetosti . . . znao tüdi potresti spajoče moči tvoje düše . . . kak ti lahko tüdi stvorim brezkraino polje jakosti i zaslug za napore tvoje volje. Od tebe iščem samo edno : Vervaj — vüpaj se — i ljübi ! i nikaj se ne boj ! Večer tvojega življenja bo zasijao v poldnevnom sunci milosti moje !

Poslušaj me ! Ednok za vsikdar prestani s svojov bojazljivostjov ! Dokeč šče dišeš i dokeč ti šče srce bije, lahko postaneš sveti, ar svetost neje delo časa, nego delo milosti ! A milost ne potrebuje stoletja, da stvarä čüde. Zadostna njoj je samo edna minota !

Mogoče je na odhodi edenajsta vöra tvojega dneva . . . začni teda včasi ! Idi včasi na delo ! Prideš v pravom časi ! Ne je istina, da jaz odbijam poslednje ostanke življenja sprevedenoga v grehi mlačnosti ! Tüdi slednji pogled na vmiranji če je v njem samo malo ljübezni, me gene,

me osrečuje, osvaja i premaguje moje srce! O koliko pogledov šče lahko vržeš na mene, pogledov punih ljubezni i požalovanja, prle kak ti pride smrt.

A zdaj . . . prigni svojo glavo do zemle, ar te ščem blagosloviti. Ostavi tu svoje srce, da je čuvam. Položi pred moje noge svoja vüpanja i svoja nakanenja, jaz je bom včino za sadonosne . . . Ne pozabi me . . . mislo bom na tebe! . . .

A zdaj! . . . idi v miri . . . i začni sveto živeti! (Konec.)

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio : BOGOSLAV.

Širitelom na znanje!

Jaj, si mislite, pali nas opominajo, naj terjamo! Ve istina, ka terjanje nede škodilo, ali za zdaj nekaj drugoga ščem povedati ali bolje naznani. Prišestni mesec, to je jula bo tisto že davno obečano fotografiranje, k šteromi morejo priti vsi širitelje i vse širitelice. Štero nedeljo že bo, vam že pravočasno naznanimo. Zdaj samo teliko povemo naprej, da bo i da pri tistoj priliki bo tudi navuk za širitele. — Vrednik.

Dar svetomi Oči. Jezušov namestnik, sveti Oča letos obslužavljejo svojo sveto zlato mešo. Vsa njihova verna deca se vseelijo ž njimi i molijo za njih, pa njim poklanjajo dare, ki so mogoči to včiniti. Sveti Oča te dare itak obrnejo, če so penezni, za razširjenje Jezušove svete vere. Če so pa drugi dari, je shranijo i se porabijo za božo službo ali njihovo knjižnico itd. Meseca maja sem hodo v Belgrad i sem se pri toj priliki javo pri njegovej Ekscelenci, nunciji Pellegrinettiji. Oproso sem jih, naj sprosi jo od sv. Oče za vse naročnike i pisatele M. Lista njihov blagoslov. Njegova Eksclenca je obečala, da to drage vole včini, samo moremo M. List poslati za sv. Očo, tisti M. List, šteri letos obhaja 25 letnico svoje ga obstoja.

M. List pošljemo sv. Oči! Čujete naročniki? Jeli ka te dar ne sme biti prosti? Stem bi pokazali malo poštenja do sv. Očo. Te dar mora biti dragoceni kak je dragocena njihova zlata sv. meša. Naj moremo na lepi papir štampati spominski snopič M. Lista i naj moremo tistoga i vse snopiče toga leta kak najlepše zvezati za svetoga Očo, prosim ponizno od vsakoga naročnika bar *eden dinar podpore*. Širitelje, opomnite na to naročnike i druge duše. Ti dari se lahko že zdaj poklonijo, a na Veliko mešo napravimo rožni den i mo prosili podporo za M. List, ki je namenjen za sv. Očo, od vsakoga, komi rožo ponudimo. Širitelje pomagajte me pri tom deli! — Vrednik.

„O sveta Marija, v obilnoj ljubezni do tebe mi pravi srce, da od tvoje smiljenosti samo tisti sme mučati, ki te je v nevolaj na pomoč zvao, pa ne je bio posluhnjeni, zato, ka je moja nevolna duša popolnoma tebi prepüščena, ka bi njej bila pomočnica v tistom hipi, od šteroga visi njegova večnost, ka tvojega sina za njo prestani trüdi ne bodo zaman.“

„O sveta Marija, odičena kraljica, ki si slavljenaa i štere dika nema konca, zgledni se na mene nečastnoga grešnika, ka zavolo neobžalüvanja žalitve tvojega sina ne zgü bim večne dike.“

Rože sv. Jezuškove Terezike.

Čudovito ozdravljenje slovenskoga duhovnika.

Dogodek se je hitro raznesel daleč naokoli.

Tudi ništerni listi so ga popisali. Tak posebno chicaški „The Little Flower Magazine“. — V zahvalo smo postavili v slovenski cerkvi sv. Jožefa v Jolietu prelepo podobo sv. Terezije. Opravili smo tudi zahvalno devetdnevno. Devetdnevno na čast toj ljubznivoy svetnici obhajamo od tistoga časa vsake leto na najslovesnejši način. Zvün toga se vsakši četrtek šte sv. meša na čast sv. Terezije. Sadi te pobožnosti so se že vsešerom pokazali. Tudi drugi verniki so zadobili od svetnice obilno pomoči v svojih dušnih i telovnih potrebaj. Zvün toga se vidi, da počiva na celoj fari sv. Jožefa poseben blagoslov boži, ki se vidi posebno v lepom, krščanskem življenji njenih slovenskih farnikov. G. plebanoš John Plevnik je doma z Dobrove pri Ljubljani. Rojen je bio l. 1873. Po dovršeni ljudski šoli je študirao gimnazijo v Ljubljani in Novom mestu. L. 1891 je prišel na prošnjo G. Fr. S. Šušteršiča, prvoga plebanoša Jolietskoga v Ameriko. Tü je dovršil modroslovje in bogoslovje v Baltimori i bio posvečen v mešnika l. 1897. Potem je službovao v slovenskih faraj v Chicagi, South Chicagi in Wanhegani. štete fare je vse sam ustanovo. Od leta 1900 je plebanoš pri sv. Jožefu v Jolietu. (J. M.)

* * *

„Sestrica, ti mi moreš pomagati.“

Ozdravljenje m. Kolumbe, uršulinke v Ljubljani, 1918.

Več let sem bila betežna na plüčaj, z vsemi znaki prave jetike: visika vročina, močno švicanje, plüvanje krvi; zdravniki so izjavili, da za mene nega več vüpanja. V svojoj nevoli sam se obrnila do Male Terezije (tisti čas ešče nej bila prišteta blaženim). Vej sam jo ešče malo poznala, pa denok sam mela telko zavüpanja, da sam zakričala „Sestrica, ti mi moreš pomagati!“ Včasi sam začnola opravlati devetdnevno. V noči od 6. do 7. januara 1918. sam mela napad s silnimi bolečinami, a zajtra

sam bila popunoma ozdravljena. Zdravnik me je natenko pregledao i je zakričao: „To je čudno!“ Od toga časa sam več nej ničala zdravnika. Kak vučitelica sam odišla včas i sam zdaj vnogo močnejša, nego prle.

Ljubljana, 23. junija 1921.

Sestra Kolumba.

Dühovnik Družbe Jezušove v Ljubljani je 4. maja 1925. obiskao m. Kolumbo, da pozve o tom dogodki, i o zdajšnjem stanji sestre. Bila je ravno v šoli. Zavolo toga je mogeo priti drugoč. Nej dugo je prišla mla-da, zdrava sestra v govorilnico. Dühovnik jo je pitao :

„Ali ste vi častita sestra Kolumba?“

„Ja.“

„Ali je bilo zaistino tak z vašim ozdravljenjom, kak je tü pisano?“ Pri tom joj je pokazao tisto mesto v knigi.

„Ali je moja izjava štampana? To sam nej znala. Ja; vse je ščista tak. Dr. Bleiweis me je vračo i kak sam sledkar zvedela, je pravo nekšoj sosestri, da bom največ 3 tjedna živila.“

„Ka vas je vodilo do toga, da ste se obrnili do Male Terezije?“

„To je bilo skoro slučajno. Za časa poslabšanja v betegi sam k sreči nej mogla dobiti predpisanoga vrastva. V dühovnih vajah mi je g. p. Lach-mair, D. J. priporočo, naj se zročim k sestri Tereziji.“

„Ali ste bili hitro poslühneni?“

„O, nej! Molila sam devetdnevnico i na to še vsakši den 3 Očanaše in Zdravemarije. Obračala sam se k njoj z detečim zavüpanjom: Telkim si že pomagala, pomagaj ešče meni. Daj mi bar kakše znamenje! Noč od 6. do 7. januara je bila jako slaba. Za volo bolečin i straha, da se zadušim, sam nej mogla spati. Zajtra i predpodnevom se mi je vidlo, da sam zdrava. K obedi sam šla že z drugimi v obednico. Od onoga dneva se ne spomnim več nikših bolečin na plüčaj. Tomi bo skoro 7 let. Ešče izda sam vučitelica i zdaj delam dvakrat telko, kak prvle.“

„Povejte mi ešče, prečastita sestra, ali ste prejeli od sv. Terezije še kakšo milost?“

„Sezna da, a toga ne morem povedati, ar je stvar vesti i ta milost je ešče vnogo več vredna, nego moje telovno ozdravljenje.“

SKLEP.

„Če me bote šteli v nebesaj razveseljavati, mi pogosto napunjavajte roke z malimi žrtvami i molitvami, da jih bom kak dešč milosti rosila na düše.“

Tak je pravila sv. Mala Terezija 28. avgusta 1897. v zadnjem betegi svojoj rodnoj sestri Pavlini.

Pripravimo Maloj Cvetki pogosto to veselje. Sv. Terezija nam davle tolažno zagotovilo :

„V nebesaj zprosim vnogo milosti vsem, ki so mi kaj dobroga napravili.“ (8. julija 1897. sestri Pavlini.)

Premagajmo se i zatajüjmo, kak nam prinese vsakši den priliko boža Previdnost.

„Terezija“ — so jo pitali — „ti boš gledala z nebes na male düše?“ — „Ne!“ — jim je je odgovorila, — „jaz bom prišla z nebes.“

Ne čüdimo se tomi. Nebeska slava vtrdi düšo v tistom stani i v tis-toj popunosti, v šteroj je bila, gda je stopila v nebesa.

Terezija šče biti tudi v nebesaj za nas samo Mala Terezija.

Terezija, bodi na svojoj malo pot naša voditeljica, varivačka i vzglednica!

Zagvišno se v nebeski gredaj sv. Terezije tudi za nas razcveta — roža čudovita.

Deška, verna miseo, ki je stala pri uvodi, naj stoji tudi pri sklepi: „Kak vesela bom v nebesaj, če sestavite za mene kakšo lúbko pesmico. Mislim, da svetnike veseli, če jih častimo; zakaj proslava svetnikov je čaščenje dobrega Boga.“ Tak je pravila sv. Mala Terezija 3 mesece pred svojov smrtjov, pred tresti i dvema letoma.

Napravimo njoj to malo veselje i zložimo pesem v znamenje za valnosti i prošnje vseh, ki so že gda, ali se bodo obrnoli po pomoč sv. Terezije Deteta Jezuš, ki je bila negda mala v svojem dúhi, a je zdaj velka v svojih dejanjih.

MALA PESEM — MALOJ TEREZIJL.

Krasna Roža,
mali cvet,
drogni cvet:
z dúhom puniš,
šörki cvet,
dalni svet.

Zlata Roža,
tvoj je stan,
tesen stan:
v gosti trümah
blažen zvan
i iskan.

Lepa Roža
mali žar,
jasni žar
Bog je volo
v njem oltar,
svoj oltar.

Večna Roža,
tih' spomin,
drag' spomin:
Jezušovih
si višin,
globočin.

Lepa Roža,
sijaš čas:
kratek čas:
vtisneš večno
svoj obraz,
sveti obraz.

Mala Roža,
v velki glas,
slavni glas:
zdigneš mesto,
trg i vas,
zadnjo vas.

Kak ljübiš ti Srce Jezušovo?

Vnogi si prizadevajo ljübiti Srce Jezušovo. A do prave, istinske ljübezni malo što pride. Nekak misli, da ljübezen do Jezušovoga Srca v tom stoji, še stopi v bratovščino, njemi na čast vstanovljeno. Pa nema prav. Če ne spunjava verno dužnosti, ki jih predpiše bratovščina, ne more trditi, da ljübi Srce Jezušovo.

Drügi se stem vkanjüvlje, ka misli, ka je zadosta včino ljübezen do Jezušovoga Srca, če je postavio gor njegovo podobo v svoj hiši. Moti se. Če te podobe ne časti tak kak Maticerkev žele, nikaj ne je pokazao ljübezni, ki jo je dužen skazati Srci božega Sina.

Nekak misli, da te lübi Srce Jezušovo, če dosta moli na čast Srci Jezušovomi. Nema prav.

Ravnotak nema prav tisti, ki se vsaki prvi petek spove na čast Srci Jezušovomi, da bi je pomirio, da bi Njemi zadostio za grehe sveta, a pri tem si pa ne prizadeva, da bi se s cele moči borio proti svojim navadnim falingam i te premagao.

Srce Jezušovo tisti ljubi prav i istinsko, ki si z cele moči prizadeva, da spuni njegovo sveo volo. Pa ščete znati, ka je boža sveta vola? Jezuš pravi: Ki ma moje zapovedi i je spunjava, tisti je, ki me ljubi. (Jan. XIV. 21.) Zobstom je bratovčina, zobstom je podoba Srca Jezušovoga, če si ne prizadevam, da bi spuno vse bože zapovedi. Srce Jezušovo častiti i sovraštvo gojiti do bližnjega, je ne njegovo častenje, nego norca delanje iz njegove ljubezni. Ka je boža vola? Poslušaj, ka pravi sam Bog po sv. Pavli apoštoli!: „*To je boža vola, vaše posvečenje.*“ (1. Tes. IV. 3.) Če si jaz ne prizadevam, da bi den za dnevom bolši i svetejši bio, ne častim Srca Jezušovoga, nego služim si njegovo kaštigo, štero je mlačnōmi kršćeniki napovedao: „*Znam tvoja dela, da nesi ne mrzeo ne topeo . . . ar si mlačen i ne mrzeo, ne topeo, te bom pljūno s svojih vūst.*“ (Raz. sv. Jan. III. 15, 16.)

Vsaki den ki zato stane, naj s svojov čistočov, potrplivostjov, pokorščinov i drugimi jakostmi potolaži, razveseli Srce Jezušovo, tisti je, ki ljubi to večno Smiljenost. Takši, če je v bratovčini Srca Jezušovoga, ali ma v hiši obešeno njegovo podobo, ali opravlja pomirjevalna sv. prečiščavanja, pri njem ta pobožnost ne je laž nego istina, ne zvūnešnjost, nego srčna ljubezen. Tak ljúbimo Srce Jezušovo!

Dve skritivi roži Gradške fare.

Naša lepa Slovenska Krajina ma dosta rož. Cvetejo te v oknah naših hiš i gredaj naših ogracockov. A te rože vidi vsaki, ki ide mimo naših hiš i naših gred. Ma pa Slovenska Krajina tūdi druge rože, štere maloštero človeče oko opazi, čeravno so te rože dosta lepše kak najlepše rože naših oken i naših gred. Opazi pa te rože bože oko, ki je gleda, ki se njim radūje, ki je čuva, da je hūdobna človeča roka ne potrga. Bože rožice so to, štere kda zadostno precvetejo, je boža roka vtrgne doli i presadi v nebeske gredice, da tam vso večnost cvetejo, Boga i vse zvoljene razveseljavajo.

Svet tej rožic ne pozna i jih tūdi nešče i ne more poznati. Njegova pota so popolnomā načiša. On tisto lepoto, i tisti dišec sovraži, štero te skrite rožice na sebi nosijo i šteroga okoli sebe razžirjajo. Tembolje pa je prijeten njihov dūh Bogi, tem bolje se On veseli njihovej lepoti. V Gradškoj fari sta pred kratkim dve takšivi skritivi rožici ocvele na zemlji i precvele v nebi. Glejmo na kratko njedvi lepoto i napunimo se ž njedve dišcom, da se Bogi po njedvi zgledi tembole dopadnemo. V življenji nismo pisali od tevi i drugih k tema spodobnih naših rožic, ar bi to škodilo njihovej lepoti, njihovomi cveti. Zdaj pa zato pišemo od njedvi, ar če ne bi, bi to škodilo našoj dūši. Bog nam je dao tevi i dosta spodobnih rožic v Slov. Krajini, naj njemi moremo za nje vredno hvalo dati, ka smo dužni za vsaki dar, za tak velikoga kak je te, pa ešče bole; zato opišemo na kratko tevi rožici kak sta cvele na našem lepom Goričkom pa tūdi zato, naj si vtrgnemo cep ž njevi za našo dūšo, ka de v toj tūdi tak lepi cvet.

Poklič Pepa je vmrla 1. 1929. februara 18., zakopana je pa bila 20. februara. Starosti je dosegnola 69 let. **Živela je samo za Boga.** Vsigar betezasta a li vsikdar vesela v Bogi. Prva v cerkvi zjūtra pred mešov i li zadnja šla ž nje po svetom prečiščavanji. Vore duge je preklačala pred tabernaklom i prosila Jezūša njegove milošče za sebe i vse dūšice. Prek

treseti let je preživela kak dobra tretjerednica. Z cele fare je nosila vküp rože, korine i je kinčila cerkev, da je ta izgledala, kak püngrad. Sirota je bila. Na siromaštvo nese je tožila, bila njemi je vesela. Svojega ne mela nika, hrano jo je farof, stan njej je pa dao rod ne daleč od farofa.

Ves čas svojega šivljenja je preživela v devištvi. V belo oblečena je vodila deco v belo oblečeno pri procesijaj; svetila njim je modra devojka, da morejo po njenom zgledi čiste ostati, čiste stopiti v zakon ali pa devištvo Jezusi posvetiti kak je Njemi ona posvetila. Njo ne je zanimao te svet, njo je zanimao samo Jezuš, za koga jedino je živela i koga, kak se vüpamo je tüdi dobila.

† BEDNARIK TERKA,

širiteljica Marijinoga Lista pri Gradi.

obiskala Jezusa v Olt. Svestvi. V petek celo dugši čas. V zadnjem betegi je večkrat vzela k sebi Jezusa i z veseljom, z velikov želov je želela vmreti i „priti k Jezusi i Mariji“. Čtela je dosta; bila je naročena na vnoge pobožne liste, šterih vsebina je ešče bole lepšala njeno lepo dušo. Po-bitosti i potrtosti njena duša ne je poznala, nego ona betežna, je tolažila vse trpeče i pobite svoje bližnje. *Ljübezen do Boga i bližnjega je kratka vsebina življenja Bednarik Terke.*

Par reči povemo od pokojne ešče kak širiteljice M. Lista. Ona ga je prva prečtela i njegovo vsebino celomi farofi naznanila, i naj kemveč dš pridobi za častje Marijinino, štero je vroče ljubila, je vsako soboto, kda je prišo M. List, toga lepo pripravila i drugi den širitelom razdelila.

Ljubila je sirote. Ka se je na krüh sv. Antona nabralo, ona je razde-

Bednarik Terka, sestra g. plebanoša, Bednarik Rudolfa. Vmrila je 19. marca l. 1929., pokopana je bila 21. marca. Starosti je dosegnola 55 let. Pri svojem preč. brati je živelakak nuna 31 let. Pred 16 leti je dobila pljüčni beteg, jetiko, a na Marijino prošnjo je v njem ešče 16 let živela, da more dosta dobrega včiniti. pripravljala na smrt. I dobro se je pripravila. Z smehom na vüstah je zapüstila njena pobožna duša to suzno dolino.

V tretjem redi je živela 20 let. Pred smrtjov 4 tjedne je dobila popolno tretjeredniško obleko, v šteroj je štele biti zakopana. Mirna, krotka je bila kak ovčica v svojem betegi, mrmranja ne je poznala. Križ jo je popolnoma posveto, *da drugo, kak Bog jo ne moglo veseliti.* Vsaki den je ešče zvün svete meše, pri šteroj se je prečiščavala,

lila med sirote i tudi od svoje vrednosti njim je vnogo pomagala. Pa nači tudi ne mogla delati tista duša, štera je na trdom kamni vsaki den preklečala i obe sv. meši poslušala, da bi se pri tema včila od Jezusa, vsmiljenoga Samaritanca, ljubiti sirote.

Pa ne samo toga življenja sirote je mela pokojna rada! Rada je mela te največše sirote drugoga sveta, dušice v vicaj. Vso pokoro svojega lepoga življenja, vse odpustke, vse zadosta činenja svojih vnovih dobrih del je dala njim, sebi ne je nikaj obdržala. Ona je trpeti štela, da nje reši trpljenja. Ne čuda, ve od Jezusovoga Srca, ki se noč no den žrtvuje za nas v oltari, od B. D. Marije, od sv. Jožefa, od sv. Jezusekove Trezike, štere je tak vroče čistila, ki so bili njeni vsakdenešnji sprevodnicje od ranoga jutra, do kesnoga večera, ne se je mogla drugo navčiti, kak ljubezen, vročo ljubezen do Boga i bližnjega, štera se rada aldjuje, žrtvuje.

Poglednoli smo si tevi dve skritivi a tem bole dišečivi roži Gradške fare. Vtrgnimo si cep ž njevi i si ga vcepino v dušo. Molimo za njevi, ka ta tudi njevi molili za nas, ka se te cep prime i požene kém lepši cvet.

VREDNIK.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Novi kamli i novi črepi. Novih črepov smo dobili 12: mamu jih tak 150. Potrebujemo jih 800. Ne je teško vgoniti, kelko jih ešče fali. Kamlov smo pa dobili novih štiri. Mamu jih dozdej 80. Potrebujemo jih 800. Prosim naše vrole, Amerikance, Canadance, Argentine, Brazilijance itd. naj nam zaračunajo keliko jih ešče potrebujemo. Imena darovnikov na nove črepe i kamne na tabljaj lista objavimo.

Za sirote so darivale sledeče občine: Žižki, V. Polana, Nedelica, Lipa, G. Bistrica, M. Središče, Moravci, Ljutomer, Radomerje, Kamenšček, Pristava, Stročjaves, Mota, Cven, Krapje, Vržej, Sv. Križ, Borejci (Štajarski), Bunčani, Stara-novaves, Bučočovci, Radenci, Rihtarovci, Kapela, G. Radgona, Vučaves i Banovci. Povsod, kde so smiljena srca za sirote, naj se najdejo i nabiratelje i darovniki. Jezus bo plačao vsaki najmenjši dar.

Zrnje, kak žito, pšenico, oves i krumpel naj vsako smiljeno srce določi ka da do Ferenčovoga, to je 4. oktobra. Vsaki naj da, kak prevüpa. I naj nas obvesti nabirač ali nabiralka iz vsake občine, keliko je dara, ka si ga odnesemo i v peneze spravimo.

Prvi dar z Jüžne Amerike je poslaol Kelenc Janoš, najmre 100 D.

Na gostüvanji je skrbno pobirao Kralj Jožef iz Žižkov. Nasledüjte ga dečki, družbanje i pozvačinje!

Od svoje plače en deo za sirote. Neki oslužbenec se je odločo, da nam da od svoje plače vsaki mesec en dar, dokeč ne pride vküp en črep. Kak lepo je to!

Gorečnost našega rojaka. Prečastiti g. gvardijan, Eduard Knaus, doma iz Beltinec, so nabrali v lloki 3080 din.

Prošnja jo je genola. Hozjan Treza z Gaberja je poslušala predgo i pri njej prošnja za sirote. Ta jo je tak genola, da se je napotila v M. Srdišče i tam nabrala 100 din. Prošnja naša v M. Listi je genola tudi Trplan Kato v Moravcih, ki je nabrala tam i nam po g. plebanoši mar-tjanskom poslala 107 din.

Žižek Kata se je pali pokazala. Služečka dekla je v Žižkih, sirota, a goreča v ljubavi do sirot. Ne jo je sram bilo na senji v Črensovcih pobirati. Dobila je 203 din. 50 par.

Diplome so si zaslužili: Hanc Štefan Canada, Rantaša Ana Bakovci, Kelenc Janoš Argentina. Vsaki je dao 100 din.

Medjimurski cestarje za sirote. Medjimurski cestarje, Medjimurci, kda so dobili svojo plačo, so si par dinarov odtrgali i dali na dom.

Vsem povrni smiljeno Srce Jezušovo! Vse naj gene na smiljenost do sirot smiljeno Srce Jezušovo!

ODBOR.

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

Ovca premaga vuka. Prišla sta dva dečkeca k ednomi duhovniku i sta ga prosila z milov dečinskih prošnjov za sv. krst, ar nesta bila še krščena. Duhovnik jiva pita, če sta že dobila potrebne krščanske navuke? Sta odgovorila, da sta bila pri teh navzočiva i znata vse, ka je potrebno znati za krst. Duhovnik si je pri sebi mislo, da si deca to samo domišlja; a pohvalo jihva je, naj samo ostaneta stanovitniva v želenji po krsti, ednok jiva že bo krsto; zdaj pa naj le ideta domo i drugoč prideta.

Nato sta deteti pokleknoli, zajokali i prosili, naj njima vendar ne odpove milošče krsta. Ali duhovnik jiva je ešče li ne vūpao okrstiti i pravo njima je: „Dobro deca, ali so vama pa vajini starišje dovolili, da smeta postati kršćeniki? Brščas da ne, da ovak bi koga z vami poslali!“ Nato je deca odgovorila, da je dovoljenje že dobila, i da zato prle ne bo šla iz cerkve, dokeč jiva ne de krsto. Duhovnik jiva zdaj začne vse spitavati z krščanskoga navuka, spitava jiva vse v križ, a znala sta vse popolnoma. Zato jiva okrsti. Deca pa ide z punim veseljom domo kak da bi najšla veliki kinč.

Eden zmed dece dobi malo potem eno podobu za dar. Nese jo veselo domo i jo postavi v svojoj sobici na takše mesto, da jo je vsaki lahko vido. Pride oča domo i ovara podobico. On je pa bio ešče pogan i kak se vidi, je pozabo, da je svojemi sini dao dovoljenje, da hodi h krščanskim navukom i kršćenik postane. Ali zdaj kak je sveto podobu ovaro, je včas načiši postao. „Kaj je to dete?“ je pita, „si ti zaistino kršćenik postao?“ „Sam, pa mislim, da si mi to dovalo.“ „Ka?“ odgovori oča, „jaz bi ti dovalo, da smeš postati kšćenik?“ Če ne boš taki molo naših bogov ti glavo vkūp vdarim.“ Dete je mirno odgovorilo: „Oča, ti lahko napraviš z menov ka ščes. To je moj meč i to je moj šinjek, lahko mi glavo odsekaš, če ščeš; ali jaz ščem kak kršćenik živeti i vmreti.“

Čemerje zgrabijo očo natelko, da njemi pene pridejo v lampe, popadne dete, njemi strga obleč dol, ga obesi i začne nesmiljeno biti z palicov i ga med bitjom pita: „Ščeš naše bogove moliti ali pa ne?“ Dete je brez vse žaone reči i tožbe venomer ponavljalo samo te reči: „Jaz sem kršćenik i kak kršćenik ščem vmreti.“ Te odgovor je očo še bolje razdražo, ešče bolje ga začne zato biti, dokeč ga dokrvavoga ne zbije. Nazadnje, kda vidi ka nikaj ne pravi, henja z bitjom i neha dete v robači i krvi ležati. Zdaj prido sorodniki i domači pa se začnejo z deteta norčariti; dete pa vse to mučēč i potrplivo prenese, kak da bi što drugi bio v njem, ki to vse pretrpi i ne ono samo. Katoličanski duhovnik je nazadnje dete rešo z krute očinske roke. (F. Hattler S. I.: Rože z kat. deč. ograda.)

Dika Marijina.

Spisao :
Sv. Alphonz Ligour

Celo tistim, šteri so njoj nezahvalni i slabi in šteri jo menje ljubijo, je Marija ljubezniva. Tem bole pa je ljubezniva tistim, šteri njo ljubijo in jo prosijo pomoči. „Lehko jo najdejo tisti, šteri jo ljubijo“. (Modr. VI. 13.) Lehko najde Marijo tisti, šteri jo ljubi, najde pa jo preobloženo z bogatstvom ljubezni in smilenja, pravi sveti Albert Veliki. „Jaz ljubim tiste, šteri mene ljubijo.“ (Preg. VIII. 17.) S tem nas Marija zagotavlja, ka je nemogoče, ka ona ne bi ljubila tiste, šteri njo ljubijo. Vse ljudi ljubi Marija kak svojo deco, ali itak inači ljubi tiste, šteri njo bole pristrčno ljubijo, pravi sveti Bernard. Sveti Jordan k tomi šče pripomni, ka Marija tiste

duse, štere jo bole ljubijo kak drügi, bole ljubi, pa celo dvori njim.

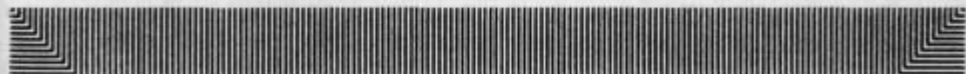
V letopisi dominikancov čtmo sledečo dogodenco : V nekom dominikanskem samostani je živo pobožen brat Leonhard, šteri je meo navado, ka se je na den po dvestokrat priporočao Mariji. Kda je ležao na smrtnoj posteli, je zagledno lepo kraljico, štera njemi je pravila : „Leonhard, ali želeš mreti i priti k meni i mojemi Sini?“ „Ka si Ti?“ pitao jo je brat Leonhard, „Jaz sam Mati smilenja. Ar si se mi telkokrat priporočao, sam prišla, ka te vzemem seboj in se s teboj povrnem v nebesa“. Šče

tistoga dneva je brat Leonhard mro in sledio Mariji v nebesa.

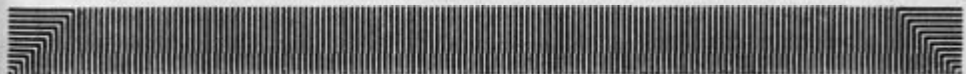
Najslajša Mati Marija, blaženi je tisti, šteri te ljubi! Častiti Berchmanns je večkrat pravo: Če ljubim Marijo, sam si stalen svoje trdnosti in bom zadobo od Boga vse, ka želem. Te pobožni mladenec je pogosto obnavljao pobožni sklep in je po navadi sam sebe vspodbujao z etimi rečmi: Želem Marijo ljubiti, Marijo želem ljubiti.

Istina je, ka Marija svojo deco bole ljubi, kak njena deca ljubijo njo. Vseedno pa si morejo njena deca prizadevati, ka jo kak najbolje ljubijo, ar kim bole jo ljubimo, telko bole bode ljubila ona nas, je pravo sveti Ignacij. Zato si moramo prizadevati, ka jo tak ljubimo, kak jo je ljubo sveti Stanislav Kostka, šteri je vsikdar, kda je čuo od nje gučati, pobūdo želje, ka bi Marijo bole ljubo. Iznajšeo je nove reči in nove častne naslove s šterimi jo je častio i je nikdar ne začno niednoga dela, ka si ne bi prle sproso pred Marijinov podobov blagoslov. Kda je molo dnevnic ali pa rožni venec, je to opravljal s takšov pobožnostjov, ka se je tak vidlo, kak če bi se z Marijov kratkočaso. Či je čuo spevati Zdrava Marija, je bilo njegovo srce i njegovo lice razžarjeno od ljubezni. Ednok je z duhovnikom Drūžbe Jezušove obiskao podobo Matere Božje, pa ga je duhovnik pitao, kak ljubi Marijo. Stanislav njemi je odgovoro: „Moj pater, ka vam morem na to drūgo odgovoriti kak, ka je ona moja Mati!“ Te duhovnik je sledkar pripovedavao, ka je sveti mladenec te reči tak izgovarjal, ka se njemi je po glasi pa po lici spoznala takša prisrčnost in pobožnost, ka se je tak vidlo, kak če ne bi bio mladenec nego kakši angeo, šteri govori od Marijine ljubezni.

Prizadevajmo si, ka bomo Marijo tak ljubili, kak so jo ljubili in jo ljubijo njeni svetniki. Blaženi Herman jo je tak ljubo, ka jo je zvao za svojo zaročnico in ga je ednok Marija sama pozdravila kak svojega zaročnika. Sveti Filip Neri je bio v svojij bolečinaj vsikdar potolaženi, če je mislo na Marijo, štero je zvao za svoje veselje. Prizadevajmo si, ka jo bodemo tak častili, kak jo je častio sveti Bernard, šteri jo je zvao z imenom roparica src in šteri se je k njoj obračao z etimi rečmi: „Ali si mi ne oropala mojega srca, Ti roparica src?“ Prizadevajmo si, ka jo bodemo tak ljubili, kak jo je ljubo sveti Alojzij Gonzaga. Njegovo srce je vsikdar zažarelo od velike ljubezni i se je to žarenje opazilo tudi na lici, kda je čuo ime te svoje ljubljene Matere. Ljubimo Marijo tak kak jo je ljubo sveti Franc Solanus, šteri je pogosto seo s harfov pred Marijino podobo in spevao njoj v čast pesmi.

O sveta Marija, kraljica spovednikov, sprosi mi dar stanovitnosti, naj ne gledam več nazaj, kda sem roko že na plūg položo i tak nevreden postanem za nebesko kraljestvo. Zato mi sprosi za smrtno vūro miloščo, da vu obečanj i tvojega Sina se stalno vūpajoč dosegnem večno plačilo.

Kat. vseučelišče v Solnogradi (Salzburg). Austrija je popolnoma kat. država. A slabih kat. je preveč dosta. Nevera se grozno širi. Da bi cerkev preprečila prepadanje vere, so se püšpecje v lepom pastirskom listi obrnoli na ves kat. narod v Avstriji, naj moli i darüje za zidanje edne kat. visoke šole, ki bi se ustanovila tam, kde je bila že pred 300 leti, najmre v Salzburgi. Avstrijski državni kancler, dr. Seipel, dühovnik, je podpirao to početje, a socialisti ino demokrati so v njegovoj nenavzočnosti z 81 glasi proti 78 glasi krščanske stranke sklenili, da se ta visoka šola ne sme priznati, dokač ne reši zakon toga pitanja. Takšo moč majo v čisto kat. državi veri sovražni ljudje, ki so samo po imeni i krstnoj knigi katoličanci. Prišli so pa do te moči po slabih novinah, štere so v njih zatrle ljubav i vernost do vere i Cerkve. Dužnost Marijinoga deteta je zato ne samo, da se ogiblje slabih časopisov, nego tudi ta, da širi dobre i da od slabih odvräčüja svoje bližnje. V Gerlincih i v Kobilji je dosta slabih časopisov med katoličanci. Kda je zmenite z dobrimi?

Drüštva za katoličanske delavce v Hollandiji. Püšpecje Hollandije ali Nizozemske so izdelali načrt, kak bodo organizirali katoličanske delavce. Po tom načrti bode mladina do 17—18 leta v drüštvi „Mladi delavec“, sledkar pa v drüštvi sv. Jožefa ali kat. strokovnom drüštvi. Povsod pa mora biti dühovnik predsednik drüštva. Namen zdrüženja je najmre, da delavec i obrtnik ne zgübi najdragšega kinča, vere, kda se drüštvo bori za njegovo vremenitno srečo i blagostanje. Zato mora biti povsod zraven Cerkev z svojim namestnikom. Kak lepi navuk za naš kraj, kde mamó teliko delavcov, kak snop razvezanih, brez vsega vodstva, brez vsega drüštva. Zdrüžimo je, a nikdar brez Cerkve, če neščemo, ka bi postali mlačni vu veri i toj celo sovražni.

VSEBINA :

K Materi Mariji	Stran 1	Kak ljübiš ti Srce Ježušovo	„ 9
Življenjepís Chambon Marije		Dve skritivi roži Gradške fare	„ 10
Marte, laične sestre reda		Od „Doma sv. Franciška“	„ 12
Marijinoga obiskavanja	„ 2	Dečici par zgledov	„ 13
Večni posvet	„ 3	Dika Marijina	„ 14
Širitelom na znanje	„ 6	Cerkveni glasi	„ 16
Rože sv. Ježuškové Trezike	„ 7		